

Geen blanke meneer voor bekakte Juliette

Theater

Romeo 'n Juliette, a Caribbean Xperinz door Cosmic Productie. Regie: John Leerdam en Khaldoun Elmecky. In: De Meervaart, Amsterdam, 8 maart. Tournee.

Een kreet van afgrijzen klinkt uit de zaal als Romeo een mes in zijn borst steekt. 'Klik', zegt de stiletto en de acteur stort neer. Die kreet klonk zo onverwacht dat het hele publiek in de lach schiet. Arme Juliette, die heeft niets aan een lach als ze haar geliefde direct dood vindt en zelfmoord moet plegen. Maar binnen een minuut is het doodstil. Dit publiek is meer dan bereid te geloven in wat hen wordt voorgetoverd.

Voor *Romeo 'n Juliette, a Caribbean Xperinz* was Shakespeare's klassieker het vertrekpunt. De grote lijnen bleven bewaard, maar zijn toegesneden op de Suri-naams-Antilliaanse actualiteit. Romeo komt uit een creools Suri-naams arbeidersmilieu en woont in Amsterdam-zuidoost. Julia is de dochter van een keurig Antilliaans echtpaar uit Amstelveen, dol op de witte elite.

Die twee families zitten elkaar onophoudelijk dwars. De Antilliaanen hebben een dure blanke meneer voor hun dochter op het oog. En de moeder van Romeo is zo dol op haar 'prins' dat ze haar kind wat beters gunt dan 'dat kind van Madaro'. Maar liefde laat zich niet dwingen, de twee zijn totaal weg van elkaar, hier is geen houden meer aan.

Wat je ook op deze musical-versie van Cosmic af kunt dingen, de onweerstaanbare aantrekkingskracht tussen deze twee jonge mensen is puur en geloofwaardig. Dankzij Jeffrey Spalburg en vooral Esmée de la Bretonnière ga je zonder veel voorbehoud in die allesverterende verliefdheid mee.

Jenny Mijnhijmer doorspekte haar bewerking met sappig klin-

kende tropentaal en voegde een verteller toe: een soort Cupido die telkens opduikt, de resultaten van zijn pijlen gadeslaat en daar commentaar op levert. Paul Rigter maakt er een vlinderachtig figuurtje van. Een ironisch duiveltje die uiteindelijk toch begaan is met de tragedische afloop.

In zijn hand heeft hij een videocameraatje waar hij tijdens het spel beelden mee schiet die verschijnen op het achterdoek. Temidden van de stellages waar de spelers bovenop dansen en springen is dat een mooie aanvulling op het simpele, maar doeltreffende decor.

Twee jaar terug werd dezelfde productie uitgebracht door Cosmic als locatieproject in een parkeergarage in de Bijlmermeer. Onherkenbaar is veel gezegd, maar omgebouwd voor het theater heeft dat origineel op alle fronten aan kracht gewonnen. Het resultaat is een volwassen musical met een sterk, groot ensemble die met gemak overeind blijft in grote theaterzalen.

De choreografie is swingend, er wordt met overgave gezongen en lekker geacteerd. De regie van John Leerdam en Khaldoun Elmecky is afgestemd op het grote gebaar. Emoties worden zo uitbundig uitgespeeld en er wordt zo enthousiast gedanst dat je wel van bordcarton moet zijn wil je daar als publiek niet door worden aangestoken.

De geestdrift spettert onweerstaanbaar van het podium. En op die harteklop drijft de voorstelling. Dan maakt het niet uit of een publiek lacht of huivert bij de dood van de twee jonge geliefden. Dan kan zelfs de oubollige verzoe-ning tussen de rivaliserende families door de beugel. Zeker omdat aan het slot het hele ensemble de voorstelling meeslepend uitluidt.

Een Caribbean Experience?

Meer dan dat: een feestje.

Marian Buijs